

KATY REGAN

*Kleine
grote
liefde*

Vertaling Annoesjka Oostindiër

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright *Little Big Man* © Katy Regan, 2018
Oorspronkelijke titel: *Little Big Man*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Annoesjka Oostindiër
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen
Foto auteur: Louis Quail
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0151 7
ISBN 978 94 027 5581 7 (e-book)

NUR 302
Eerste druk augustus 2018

Originele uitgave verschenen bij Mantle, een imprint van Pan Macmillan, Londen.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Oudjaarsavond 2015

Beste Liam (misschien dat ik je ooit papa zal noemen, maar nu nog niet), ik ben je zoon, Zac. Ik schrijf je deze brief omdat ik je een kans wil geven. Ik weet dat je er vlak voor mijn geboorte vandoor bent gegaan en geen behoefte had om mijn vader te zijn, maar hoe kon je dat nou weten als we elkaar helemaal niet kenden? Ik wist ook niet dat ik Teagans vriend wilde zijn tot ze op een dag bij ons in de wijk kwam wonen. Gelukkig was ze aardig, maar voor hetzelfde geld had ze superirritant kunnen zijn.

Ik bedoel dit niet kwetsend of zo, maar ik ben al boos op je sinds mijn moeder me op mijn derde in het toeristentreintje op de boulevard van Cleethorpes vertelde dat je bestond. Ik snap niet waarom je me niet een keertje wilde ontmoeten of gewoon wilde bellen of zo. Je hebt me zelfs nooit een verjaardagskaartje gestuurd! (Voor het geval je het niet weet, ik ben op 25 mei jarig.) Welke vader stuurt zijn eigen kind nou geen verjaardagskaart?

En dus wil ik je de kans geven om op mijn elfde verjaardagsfeestje te komen. Dat duurt nog vijf maanden, dat is genoeg tijd om het te organiseren. Als je nog andere kinderen hebt, kun je die misschien meenemen, zolang ze maar van Toby Carvery houden, want daar wil ik graag naartoe.

Nog wel even een WAARSCHUWING: mijn moeder is on-

wijs kwaad op je en mijn oma heeft een hekel aan je, maar ik wil je toch een kans geven.

Mijn opa zegt altijd dat je niet te snel je oordeel klaar moet hebben, en dat ben ik met hem eens. Zo vond ik champignons vroeger heel vies en zou ik ze nu best bij mijn galgenmaal willen. Ik denk dat jij ook van mening zou veranderen als je me eenmaal hebt ontmoet.

Schrijf me als je blijft terug.

van Zac.

PS En ik zeg het maar even: je mag bij Toby Carvery maar twee stukken vlees, maar net zoveel groenten en Yorkshire pudding als je wilt.

Hoofdstuk 1

Zac

Feit: Er bestaan op de hele wereld maar drie diersoorten met een blauwe tong: de chowchow (een hond), de blauwtongskink (dat is een hagedis) en de zwarte beer.

Ik had mijn vader op oudjaarsavond dus al een brief geschreven, maar eigenlijk besloot ik pas echt naar hem op zoek te gaan op de avond van mijn moeders Date uit de Hel. Zo zij zette dat voorjaar alles in gang. Ze zorgde ervoor dat er dingen gebeurden waardoor we uiteindelijk een veel beter en supergeweldig leven kregen. Volgens haar kwam het door mij, maar dat is niet zo, het kwam echt door haar. (Ze mag dan dronken zijn geweest, het kwam zeker weten door haar.) Ik denk dat dat het enige goeie aan wijn is: dat het je soms helpt om de waarheid te vertellen.

Grimsby, begin februari 2016

Sam Bales vader liep in onze wijk door de sneeuw. Hij was alleen en had een grote bontcapuchon op. Het leek wel of hij een trektocht over de Noordpool maakte.

‘Hoeveel punten geef je hem?’ vroeg ik.

‘Sams vader?’ vroeg Teagan op haar beurt. ‘Nul. Zeker weten. Hij heeft in de gevangenis gezeten omdat hij iemand in elkaar heeft geslagen.’

‘Maar hij is wel rijk,’ zei ik.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Hij heeft een bubbelbad en een gouden auto. Moet je nagaan hoeveel dat kost. Een gouden auto!’

Teagan en ik hingen uit haar slaapkamerraam en speelden ons grote papa-spel. Teagan is mijn beste vriendin. Ze woont in onze wijk, maar op de zesde verdieping van een van de hoge flats met een giga uitzicht; vanuit haar kamer kun je heel Grimsby en zelfs de zee zien. Ik woon in een saaie, oude duplexwoning, maar bij ons is het binnen mooier omdat mijn moeder gewoon werk heeft. Teagans moeder heeft een ziekte waardoor ze altijd maar moe is, dus als je het bij elkaar optelt, komt het ongeveer gelijk uit.

Ik logeerde die nacht bij haar omdat mijn moeder een date had. Normaal ga ik doordeweeks echt niet zomaar uit logeren, maar mijn moeder heeft meestal ook geen afspraakjes met mannen. Dit was de eerste in anderhalf jaar tijd. Daarvoor had ze iets met Jason, maar ze hebben het uitgemaakt omdat het niet klikte.

Het grote papa-spel is iets wat Teagan en ik hebben verzonnen toen haar vader bij haar moeder, Teagan en haar zus Tia wegging en introk bij Gayle van de Ladbrokes. Ze heeft haar vader sindsdien bijna niet meer gezien. Teagan is woest op hem en denkt dat ze uiteindelijk een nieuwe vader zal moeten zoeken.

Mijn vader is er vlak voor mijn geboorte vandoor gegaan, maar volgens mijn moeder is dat maar goed ook, want hij was blijkbaar een lamzak. Ik denk dat ik op een dag ook een echte vader wil, en het leek Teagan en mij slim om alvast te bedenken wat voor soort iemand dat het best kon zijn.

Ons spel heet officieel Punten voor Papa's. We hebben allemaal vaders verzameld en die krijgen verschillende scores, gebaseerd op hoe goed wij denken dat ze als vader zijn. Dus we kijken hoe aardig, streng of grappig hij is, of hij rijk is en ons bijvoorbeeld op avontuur kan meenemen. We schatten in of hij ons bij een ruzie

zou verdedigen. En dan hebben we het niet over een knokpartij zoals die van Sam Bales vader, maar over iets wat er écht toe doet en dus niet gewoon puur om het knokken gaat.

Teagan schrijft de scores voor de verschillende vaders op in een speciale map. Op dit moment staat de vader van Jacob Wilmore bovenaan. Hij heeft een sixpack en een Porsche en is ook nog eens aardig. Hij was vroeger profvoetballer en coacht het pupillenteam weleens. Ik wilde dat ik beter was in voetbal, gewoon zodat ik hem vaker kon zien.

Omdat we alle vaders van school hebben gehad, zijn we inmiddels overgestapt op andere die we kennen, zoals Sam Bales vader dus.

‘Nou... Hij mag dan rijk zijn, hij heeft wel in de bak gezeten,’ zei Teagan. ‘Een vader die vastzit, heeft niet zoveel zin, want die zie je nooit.’

‘Klopt. En als je bij hem op bezoek gaat, mag je hem niet eens aanraken en moet je ook nog eens goed uitkijken omdat hij misschien wel tussen allemaal moordenaars vastzit.’

‘En hij zou zo’n oranje overall aan moeten,’ vervolgde Teagan. ‘Dat heb ik in *Coronation Street* gezien.’

Teagan woont net als ik in de wijk Harlequin en zit op dezelfde school, maar in een andere klas. Op maandag en donderdag ben ik niet bij opa en oma, dus dan spelen we vaak samen. We doen bijvoorbeeld graag de Olympische Spelen na. Teagan doet allerlei turnoefeningen op de duikelrekken (drie metalen stangen van verschillende hoogte, die midden in onze wijk staan) en ik doe daar het commentaar bij, net als op de radio en televisie bij de echte Olympische Spelen. *En dan nu voor Groot-Brittannië: Teagan O’Brien op de rekstok!*

Maar als het regent en koud is, hangen we vaak uit haar slaapkamerraam en kijken uit over Grimsby alsof het ons koninkrijk

is. Onze wijk ligt aan de rand van de stad, vlak bij zee. (Of nou ja, niet echt meteen de zee, maar een soort delta van de rivier de Humber, die in de Noordzee uitmondt.) Maar denk nou niet dat we een strand zoals in Cleethorpes hebben. Nee dus. Kijk je in Grimsby naar het punt waar de zee de stad raakt, dan zie je vanaf boven, uit Teagans raam dus bijvoorbeeld, alleen maar een heleboel kranen en bootmasten, met de Dock Tower die er pal in het midden als een rode raket uit omhoogsteekt. De grenslijn tussen water en bebouwing kronkelt langs de trawlers die overal aangemeerd liggen. Grimsby is dan ook een echte vissersplaats. Het was vroeger, in de bloeitijd toen mijn overgrootvader visser was, zelfs de grootste vissershaven van de wereld. Maar toen kwamen de Kabeljauwoorlogen en maakten ons land en IJsland ruzie over wie waar mocht vissen, en dat verpestte de hele boel min of meer.

‘Hé, als je je ogen tot spleetjes knijpt en naar de sneeuw kijkt, zouden we nu net zo goed in Canada kunnen zitten,’ zei ik met een van mijn ogen dicht, zoals meneer Singh in de Costcutter altijd doet als je binnenkomt, net alsof hij slaapt.

‘Jacob Wilmore is in Canada geweest. Volgens hem was het daar saai,’ zei Teagan.

‘Ik durf te wedden van niet. Volgens mij is het er ongelooflijk.’ En dat gold voor de sneeuw hier nu ook. Als je er goed naar keek, was die helemaal niet wit en zag je juist een heleboel verschillende kleuren. Dat komt doordat het eigenlijk bevroren waterdruppels zijn die het licht weerkaatsen. Dat vertelde ik Teagan meteen maar. ‘Dat is bij ijsberen ook zo,’ zei ik. ‘Hun vacht is helemaal niet wit, maar doorzichtig, en hij weerkaatst het licht. Daardoor ziet het er zo mooi glanzend uit. Hun huid eronder is zwart, en daar weer onder zit een elf centimeter dikke speklaag.’

‘Dat kan niet. Elf centimeter?’

‘Ja, maar jij zou ook elf centimeter spekvet nodig hebben als je op de Noordpool woonde!’

‘Ik vind het hier thuis anders soms net de Noordpool,’ zei Teagan. ‘En waar zijn mijn elf centimeter dan?’

Ze leunde verder uit het raam. Ik word altijd een beetje zenuwachtig als ze dat doet, omdat ze zó licht is dat ze als een leeg chipszakje op een dag best zou kunnen wegwaaien. Teagan mag dan de kleinste van ons schooljaar zijn, ze is nergens bang voor. Ik ben juist bijna de hele tijd bang. Soms denk ik weleens dat onze lichamen per ongeluk zijn omgewisseld.

Ik leunde ook een stukje verder naar buiten. De kou die door mijn kleren drong, voelde heerlijk, en de maan had een mooi oranje en droevig maar aardig gezicht.

‘Wat zou mijn moeder nu aan het doen zijn?’ zei ik.

‘Hoezo? Waar is ze dan?’ Teagan zwiepte haar haar naar achteren. Ze heeft chocoladebruin haar met een beetje slag en dat is haar troefkaart, zoals dat bij mij mijn ogen zijn.

‘Op een date,’ antwoordde ik.

‘Hè? Met een man?’

‘Nee, met een chimpansee.’

Teagan schoot in de lach. Ze heeft zo’n ontzettend grappige, gekke lach dat je meestal vanzelf meedoet. Ik had niets tegen Teagan gezegd omdat dat misschien ongeluk bracht, maar ik was er erg mee bezig. Ik wilde zo graag dat het goed zou gaan dat ik voordat ik naar Teagan was gekomen met *Het grote feitenboek* in de hand zelfs een schietgebedje had gedaan. Ik krijg met kerst van opa altijd een speciaal cadeau alleen van hem en dat was vorig jaar dus dat boek geweest. ‘Het antwoord op elk feit dat je ooit hebt willen weten!’ Dat staat tenminste op de voorkant. Het is ook echt een keigoed boek. Volgens mij bezit het zelfs magische krachten. Ik ben net zo dol op feiten als op koken. Na Jacob ben ik in onze

klas denk ik degene die de meeste feiten kent, maar Jacob weet werkelijk álles omdat zijn vader op een boorplatform werkt en het zich kan veroorloven hem overal mee naartoe te nemen.

Mijn moeder had vanavond een afspraakje met ene Dom. Dom is een kennis van tante Laura, die niet echt mijn tante is maar de beste vriendin van mijn moeder, maar ik noem haar voor het gemak 'tante'. Dom heeft een sportauto. En mijn moeder heeft echt een vriend nodig. Ze houdt erg veel van mij, maar we hebben een man in huis nodig. Ik vond het veel fijner toen ze nog iets met Jason had. Ik mis hem best een beetje. Misschien hield ik zelfs wel van hem.

Teagan zuchtte. 'Nou, ben ik effe blij dat ik haar niet ben.'

'Hoezo?'

'Ik bedoel dat ik liever niet op een date zou gaan. Ik ga nooit daten, ook niet later als ik groot ben. Ik hoef geen man en zelfs geen vriendje.'

'Waarom niet?'

'Omdat mannen stomme sukkels zijn, daarom! Jij natuurlijk niet, hè. Maar dat komt doordat je anders bent.'

Wat zou ze met 'anders' bedoelen? Volgens mij houden de meeste mensen namelijk niet van 'anders'. Ze houden niet van dik of superdun en ook niet van mensen die arm zijn. Té rijke mensen worden ook niet aardig gevonden, net zomin als mensen met enorme neuzen, met ADHD, een zweetgeur, flaporen, rare tanden of een bril, mensen met één arm, een rare naam of rare ouders. Kortom, mensen die opvallen. Terwijl dat soort dingen mij allemaal niks kunnen schelen, want het gaat om de binnenkant. Maar zo denkt helaas niet iedereen erover. Zo zit het leven niet in elkaar.

De ramen van de flats aan de overkant lichtten oranje op en zagen er door die gloed vanzelf meteen al gezellig uit. Waarschijnlijk zag Teagans kamer er vanuit de verte ook zo uit. Alleen was

dat gezichtsbedrog, want je kon vanbuiten niet zien hoe sjofel haar slaapkamer was, met zwarte vochtplekken in de hoeken, net zoals je de zwarte huid van een ijsbeer onder zijn vacht niet ziet. Je kon ook niet zien dat er geen vader was en dat haar moeder in bed lag omdat ze aan een soort vermoeidheidsziekte leed. Vanaf de buitenkant zie je de waarheid meestal niet. Dat is nog zoiets waar ik inmiddels achter ben.

Dat zat ik net allemaal te bedenken toen Teagan opeens hartstikke veel lucht naar binnen zoog en zo hard ‘chips!’ gilte dat haar keel er vast pijn van moeten hebben gedaan. Ik zag Sam Bales vader nog net omhoogkijken voor Teagan me aan mijn arm naar binnen en op de vloer trok, waarna we heel lang in een deuk lagen. Als ik bij haar ben, lach ik me altijd rot. Dat is fijn, want daardoor vergeet ik alle nare dingen.

‘Wil je een snoepje?’ vroeg ze opeens terwijl ze zich op haar buik draaide en onder haar bed schoof. Teagan is zo klein dat ze overal in of onder kan kruipen. Volgens mij zou je haar, mocht het nodig zijn, zoals Anne Frank kunnen verstoppen. Ze wrong zich in een bocht en kwam uiteindelijk weer tevoorschijn met een oranje plastic emmertje vol Halloween snoep. ‘Pak maar wat je wilt.’

‘Echt?’

‘Ja, tuurlijk!’

Ik kon bijna niet geloven dat ze dit nog had. Halloween was vier maanden geleden!

Ik koos een mini-Mars, een lolly en iets van Maoam uit.

‘Nie meer?’ vroeg ze. Ze kwam niet goed uit haar woorden omdat ze een giga toverbal in haar mond had. ‘Je mag bes meer. Pak maa.’

Teagan is de enige persoon die ik ken bij wie ik zonder te blozen durf te eten. Ze is ook de enige van mijn leeftijd met wie ik het

over eten kan hebben, zoals wat ik voor mijn oma heb gemaakt of welk recept ik heb verzonnen. Ze is de enige van mijn leeftijd die weet dat ik net als oom Jamie later kok wil worden. En ze kijkt me nooit raar aan. In ieder geval niet zó. Niet zoals heel veel andere mensen wel naar me kijken. Ze kijkt me gewoon aan als we aan het praten zijn. Soms denk ik weleens dat het haar niet eens opvalt.

We gingen naast elkaar op bed zitten. Afgezien van het geritsel van de snoeppapiertjes was het stil; de maan scheen recht de kamer in, en Teagans tong was door de toverbal helemaal blauw geworden.

Tot er opeens geschreeuw van buiten weerklonk. ‘Maar waarom?’ ging een vrouw tekeer. ‘Waarom? Wáárom? Waarom dan?’

Teagan keek me aan, en we barstten in lachen uit.

‘Eikel!’ riep de vrouw, waarna we nog harder moesten lachen.

We vlogen naar het raam om te zien wat er aan de hand was en zagen een man en een vrouw in de sneeuw vechten! De man gleed steeds uit omdat hij de klappen van de vrouw probeerde te ontwijken, terwijl zij met haar handtas op zijn hoofd timmerde. Ze schreeuwde en hilde tegelijk. Ze had melkboerenhondenhaar dat op dat van mijn moeder leek en droeg een turkooizen jas.

Wacht even. Ik herkende die jas.

‘O... mijn... god,’ zei Teagan. Ze was net als ik gestopt met lachen. ‘Is dat niet jouw...’

Ik kan je verzekeren dat je als tienjarige niet wilt zien dat je moeder in de sneeuw met haar handtas een man een aframmeling geeft. Dan lijkt die moeder namelijk totaal getikt en het is ook niet echt damesachtig gedrag. Alleen was dat dus wel wat er op dat moment buiten gebeurde. Toen ik haar even later door de sneeuw naar huis zag stampen, ging ik eerst maar eens op Teagans bed zitten om te bedenken wat ik moest doen. Teagan begreep het ge-

lukkig, omdat zij als geen ander weet wat het is om je zorgen te maken over je moeder.

De achterdeur was open toen ik thuiskwam, dus ik liep maar gewoon naar binnen. Mijn moeder stond bij het fornuis worstjes te braden. Ze had haar pyjama aangetrokken maar had nog wel alle make-up op en ook nog de bungelende oorbellen in die ze speciaal voor deze date bij de Matalan had gekocht. Had ze maar niet al die moeite gedaan...

‘Zac! Jezus... Kolere...’ Ze schrok zich dood toen ze me zag. Dat had grappig kunnen zijn, maar was het niet, als je begrijpt wat ik bedoel. ‘Hoezo ben je niet bij Teagan?’ Ze keek me niet recht aan en probeerde met een vinger snel de zwarte tranen op haar wangen weg te vegen.

‘Die voelde zich niet lekker,’ zei ik. Ik word altijd zenuwachtig van liegen, maar het kon nu even niet anders. Ze wilde graag een knuffel, maar stonk helaas erg naar de kroeg.

‘Wat is er?’ vroeg ze, terwijl ze me héél stevig tegen zich aan drukte.

Het deed een beetje pijn, maar dat wilde ik liever niet zeggen. ‘Hoe ging je date? Niet zo goed, hè?’

Ze negeerde mijn vraag en rangschikte de worstjes op de boterhammen die ze al klaar had liggen. Op het brood lagen grote klodders boter, en er zaten nog grotere gaten in. ‘Wil je er ook eentje, lieverd? Een broodje worst speciaal van mama?’

Haar stem klonk raar – wat ik helemaal niet fijn vond – en ze sneed het brood niet netjes in stukken zoals ze dat normaal wel deed. Ze maakte er zelfs een vreselijke kliederboel van.

‘Waarom doe je zo raar?’

‘Raar? Ik doe helemaal niet raar.’ Maar toen ze naar de kast liep om een bord te pakken, liep ze zelfs raar. Haar manier van praten was ook al zo vreselijk! Alles was opeens vreselijk.

‘Ben je dronken?’ vroeg ik. ‘Want ik vind dit echt niet fijn, mam. Doe alsjeblieft normaal. Het is doodeng.’

Ze reikte omhoog naar het bord en toen ze zich naar me omdraaide en me aankeek, zag ik dat ze weer huilde. En niet zo’n klein beetje ook, haar hele gezicht lag ervan in de kreukels. ‘Hoe kan ik nou normaal doen als ik dat niet ben, Zac?’ Ze moest zo hard snikken toen ze dat zei dat er een afschuwelijke snottebel uit haar neus kwam. ‘Ik ben een afstotelijk vet varken. Ik ben dik en maak overal een potje van. Vind je het gek dat Dom me niet wilde zoenen en dat je vader nooit –’ Op dat moment viel het bord van de kastplank, eerst boven op haar hoofd en toen in duizend stukjes op de keukenvloer. Ze begon net als ik te schreeuwen en te huilen, terwijl ik de scherven probeerde op te rapen en haar tegelijkertijd een knuffel wilde geven en ik wilde héél erg graag dat ik deze hele avond en die stompzinnige date van haar kon uitwissen.

Ik wilde mijn moeder liever niet alleen laten, dus ik kroop bij haar in bed, waar we ons broodje worst opaten. Het was duidelijk dat ze nog dronken was, want ze morste vreselijk met de ketchup.

Na het eten ging ik met mijn hoofd op haar borsten liggen, wat erg lekker is, omdat ze superzacht zijn, net kussens. Ik heb ze zelfs namen gegeven: de ene heet Larry (de iets grotere) en de andere Gary. Behalve mijn moeder weet niemand dat overigens.

‘Wat moet ik nou, Zac?’ zei mijn moeder opeens. Haar stem klonk door al het huilen nog steeds erg vreemd, alsof ze snipverkouden was. ‘Op deze manier vind ik nooit een man. Dan krijg jij dus nooit een vader. Uiteindelijk ga je uit huis en trouw je met een bloedmooie meid, en die verdien je ook, en ik eindig gewoon als eenzaam oud kattenvrouwtje.’

‘Maar als je katten hebt, zou je niet eenzaam zijn!’ bracht ik ertegen in. ‘Bovendien bestaan er megalieve katten. Trouwens, ik

ga sowieso niet weg. Nooit! Zelfs als ik zou trouwen, zou ik nog bij jou willen blijven wonen.'

Daar moest ze om lachen. 'Dat zullen we nog weleens zien.' Ze gaf me een kus op mijn hoofd. 'Neem maar van mij aan dat je daar tegen die tijd anders over denkt.'

'En trouwens, je ontmoet echt nog wel iemand. Volgens oma heeft Liam je zelfvertrouwen een knauw gegeven, maar dat krijg je terug als je een nieuwe vriend hebt. Je bent hartstikke mooi. Dat vind ik echt.'

En toen zei mijn moeder iets waardoor ik uiteindelijk toch heel blij was met deze avond. 'Maar dat is nu juist het lastige, Zac.' Ze aaide me over mijn haar, wat megarelated aanvoelde. 'Liam is de enige van wie ik ooit heb gehouden. Volgens mij wil ik niet eens iemand anders als vriend.'

Mijn hart ging tekeer, en ik hield mijn mond uit angst dat ze zou stoppen met praten.

'Ik hield van hem en hij van mij. Zo ontzettend veel. Dat deed hij echt, dat weet ik zeker. En ik kan me niet voorstellen dat ik ooit nog hetzelfde voor iemand anders zou voelen.'

Toen zweeg ze een tijdje, en ik dacht zelfs even dat ze in slaap gedommeld was. Tot ze een heel diepe zucht slaakte.

'Klootzak,' zei ze.